

Kezban Tokpınar Üstadı anlatıyor

Kezban Tokpınar... Bediüzzaman Hazretlerini gören bahtiyar hanımlardan bir tanesi. 1990'ın bir kış ayında kendisini sevgili arkadaşı Bolvadin Nur Talebelerinden Ümmühan Ünlü ile birlikte üniversiteli genç kardeşlerimize sohbet için ağırlamıştık. O sohbet sonrasında randevu almış, oğlu Cemil Tokpınar'ın evinde de ayrıca görüşmüştük. O görüşmemizi Bizim Aile dergisinin Mart 1991 sayısında yayınlamıştık.

Bu çalışma mevcutun bir tekrarı değil. Aşağıda okuyacağınız yazıyı gazete için hazırlarken "iki ahiret kardeşinin" kasete de aldığımız o görüşmesini uzun zamandır bulunduğu yerden çıkardım dinledim. Merhum Ümmühan Annenin de eşlik ettiği Kezban Annenin söylemekten büyük keyif aldığı ilâhiler o kasetten çözüldü. İlâhilerin bestesi ve güftesi elbette ki, mümtaz talebe Şahide Yüksel'e ait. Umarım müzik san'atçıları tarafından o güzel ilâhiler tekrar gözden geçirilip Risâle-i Nur tarihinin aziz hatıraları olarak genç nesillere tanıtılır...

Çalışmayı yeniden tanzim ederken kendisiyle telefonda görüştüm, çalışmadan haberdar ettim. Şikâyet mahiyetinde değil, ama ameliyat sonrası acılarının olduğunu, okuyucularımızdan da duâ beklediğini ifade etti. Duaya vesile olması dileğiyle hazırladık bu yazıyı...

Önümüzdeki hafta, merhum Ümmühan Ünlü'nün hatıraları ve Şahide Yüksel'in ilâhilerinde buluşmak üzere...

Kendisiyle görüşmeye giderken "Her halde iki saatte işimiz biter" niyetiyle gitmiştim. Ama sohbe başladıığımızda kaç iki saatin geçtiğinin farkına bile varamamıştım. Sabah 11'den akşam 17'ye kadar hatıralarla, risâleyle, ilâhiler, duâlar, namazlar, tesbihatlarla geçen tam altı saat. Ayrılırken kaç altı saat daha kalırdım diye aklımdan geçiriyordum. O tatlı Afyon şivesiyle öylesine yumuşak, öylesine samimî idi ki. Ona hitap ederken en uygun tâbir annelikti: Kezban Anne... Sohbetin bir bölümünü sizlere aktaralım:

Cevşen duâsi beni Risâle-ı Nur'la tanıştırdı

"1932'de Bolvadin'de doğdum. Yedi çocuğum var. Birinci çocuğumun doğumunda dayımın hanımı Cevşenü'l-Kebir'i okuyormuş. 'Bu duayı okudun mu her dua kabul olur' diye bana anlattılar. Ben de gittim ona, 'Duâyı ver. Ben de okuyayım' dedim. Canım kaldı 'Bütün duâlar kabul olur' deyince. 'Yok, veremeyiz' dedi. 'Niye?' dedim. 'Nurcu olursan öyle okuyabilirsin' dedi. Ben de 'Nurculuk neyse olayım' dedim. 'Şahide Anneye gideceksin, ondan kitap alıp geleceksin, o Üstadımıza hemen bildirir' dedi. Şahide Anne çok yakınımızda oturuyordu, tanıyordum. Ama o zamana kadar Üstadı falan hiç duymamıştım. Hâlbuki o da Emirdağ'da imiş. Tabîî, o zaman 18 yaşında, bir çocuklu gelindim. Bir şey bildiğim yok. Kabul ettim, ama beyimden, kayınvalidemden gizli nasıl giderim diye düşünürken, bizim rahmetlik oradan

geçiyordu. Cama vurduk. Geldi, izin aldık ve yürüyerek Şahide Anneye gittik. Mübarek kadın bana öyle bir baktı ki, sanki kalbimi okudu. Daha bir şey söylemeden kızına ‘Ülker, yavrum, yengene bir Cevşenü’l-Kebir getir’ dedi. Evler arandığından kitaplar başka tarafa kaldırılmıştı. O zamanlar duâlar tek tek idi. Şimdiki gibi hepsi bir arada değildi. Üstadım daha ciltlemediydi. Ülker getirip Cevşen’i verdi bana. Eve getirdim. Öyle bir seyyah gibi sarıldım ki ona. Evde üç bekâr görümcem var, bir de eltim. Nasıl kalkıyoruz gece yarısı, hepimiz Cevşen’i birbirimizden kapıyoruz. ‘Önce ben okuyacağım’ diye. Ondan sonra ayda bir Delâilünnur yolladı, sonra Hülâsatü’l-Hülâsa, Tahmidiye... Hepsini okuyorduk. Okudukça kalbimiz gençleşiyor, ferahlıyordu. ‘Cevşen’i vird edeceksiniz’ demiş Üstad. Yani ağzınızdan hiç düşmeyecek. ‘Cevşen’i nasıl okumayalım ki? Peygamberimize geldiği zaman Hz. Cebrail ‘Zırhını çıkar, bunu oku’ demiş. Böyle hazine gibi bir duayı okumamak ne demek?

Ne zaman ki Üstadımız Cevşen’i ciltledi. Biz ‘Bunu ciltledi, bitirdi, acaba bir şey mi olacak?’ diye ağlamaya başladık. Nitekim ciltlediği Ramazan vefat etti. Gök sanki başımıza göçtü. Cevşen’i Üstadımız bize emanet etti, gitti.

“Üstadımız Cevşen’i her gün okurdu. Şahide Anne de öyle. Üstad öldüğünde onunkini de okumaya başladı. Günde iki Cevşen okumaya başladı.”

Şahide Yüksel ile hatıralar...

Kezban Anne, Şahide Anneden bahsederken gözleri öyle parlıyordu ki, onu anlatmasını istedik. O da başladı anlatmaya:

“Şahide Anneye her gün, hatta her gece, uykudan uyanıp gidiyorduk. Mübareğin kapısı öyle herkese açık. Bir gece rüyamda ondan su istiyorum, bana vermiyor, öteki kadınlara veriyordu. Sabahleyin vardım yanına, ‘Niye onlara su verdin de bana vermedin?’ diye sordum. ‘Yavrum, mâlum mu olmuş? Senin ismini duamda hatırıma getiremedim, onun için veremedim’ dedi. Sonra Üstada bildirmiş bizim ailecek Nurcu olduğumuzu. Üstad hemen bize tesbihatları göndermiş. ‘Tesbihat yapsınlar, risâle yazsınlar. İman yolunda bir damla mürekkep bin şehit kanı yerine geçer’ demiş. O zaman risâleler elle yazılıyordu, matbaa yoktu. Biz de risâlelerden yazdık. Ben dört tane ancak yazabildim. Çoluk çocuğun kalabalığına geldi. Tam yedi çocuk, Allah kabul etsin. Gönderdiğimiz risâlelerin altına tasdik yazmış. ‘Hemşirem Kezban’ı Cennetü’l-Firdevste saadet-i ebediyeye mazhar eyle’ diye. Hepimiz yazdık, görüncelerim, rahmetlik beyim, kızkardeşim. O da hepsine böyle dualar yazıp bize geri gönderdi.

“Risâleleri okumada bile en fazla yardımı Şahide Anne yapardı. Anlamadığımız yerleri tekrar tekrar anlatır, öğrenmek istediklerimizi sorup öğrenirdik. O risâle okurdu, biz dinlerdik. Bir de Üstad Hazretleri her gün onunla konuşurdu. Üstadın ona anlattıklarını o da bize anlatırdı. ‘Şunu yapacaksınız bugün kardeşlerim, şöyle yapacaksınız’ diyerek. Bütün Bolvadin avucundaydı sanki. Hepimiz seyyah gibi işlerimizi bitirdik mi hemen oradayız. Allah nasıl verdi aşkını, bilmiyorum. Her şeyimizden vazgeçtik. Bütün ömrümüz, hayatımız, risâleleri dinlemekle, düşünmekle geçirdi.

“Şahide Anne okuma bilmeyen cahillerin hepsini okuttu. Mukabeleye oturttu. Kocamış, yaşlı kadınları bile.

“Hatamızı yüzümüze hiç vurmaz, bize hep yumuşak davranırdı. ‘Siz şöylesiniz kardeşler, ben âciz böyleyim’ diyerek. Ben eskimez yazıyı halamdan öğrendim. Şimdiki yazıyı bilmezdim. Bir gün koltuğumun altına Sözlere’ alıp yanına gittim. ‘Bana yeni yazıyı okut.’ Hanımlar risâleleri çantalarından eksik etmiyorlar, hep okuyorlar. Ben okuma bilmediğimden aşkından tütüp gidiyordum. ‘Beni okutacaksın’ dedim. O ‘Sen okursun, okursun’ dedi. Eve dönerken şaşkın şaşkın ‘Ben hiç okuma bilmem ki nasıl okurum?’ diye düşünme düşünme geldim. Kafam cahil tabîi. O arkamdan duâ etmiş. Eve geldim, baktım, yeni yazı harfleri seçmeye başlamışım. Su gibi değil, zorlanarak, bir satır, yarım sayfa okuyabiliyordum. Dünyalar benim oldu. Canıma geliyor. Çok seviniyorum okuduğuma. Hem ağlayıp hem okuyorum. İçime öyle sığmadı. Hamdû senalar olsun. Bin şükür. İşte hayatımız böyle. Mahşere kadar, ebede kadar böyle gitmek istiyorum. Cümle İslâm kullarıyla inşallah.

“Mekteplerde bir okuyabilseydik, ilimle her tarafı fethedecektik. Siz maşaallah en güzel dönemde yaşıyorsunuz. Bizi okutmadılar. Şimdi gözümün de ferî söndü ya, artık fazla okuyamıyorum, ama bulduğum herkese risâleleri okutuyorum.” Sohbetimiz devam ederken, bir torunu Kezbannur ağlamaya başladı. Bir türlü susmuyor. Babaannesine kucağına aldı. “Fa’lem ennehü lâ ilâhe illallah” diyerek sallamaya başlayınca sustu. Minik gözlerini babaannesine dikerek tevhibi dinlemeye başladı.

Üstad Hazretleri karşılıksız bir şey almazdı

Kezban Annenin gözleri zaman zaman bir noktaya dalıyor, belki de 30-40 yıl öncesini düşünüyor. Sonra yine konuşmaya başlıyor:

“Üstadı her zaman görürdük. Yolu zaten bizim kapının önüydü. Üstad her gördüğümüzde, ‘Hastayım, duâ edin kardeşlerim’ derdi. Şahide Anne Üstadla sık sık görüşürdü. Üstadın ona öğrettiklerini öğrenmek için Şahide Annenin yanından ayrılmazdım. Cenâb-ı Hak öyle verdi aşkını... Allah tarafından evdekilerde pek bir şey söylemezdi. Bazan yemek yapacak vaktim kalmazdı. ‘Çay demleyivereyim mi?’ derdim. ‘Ben ne bulursam onu yerim’ derdi.

“Bazan Üstadımıza kaymak gönderirdik, ardından hemen para yollardı. Selâm gönderirdi. Karşılıksız bir şey almazdı. Şahide Annem de ondan almış ya, bazan ziyarete geldiğinde iki bardak çay içse, hemen çocuğa veya bana bir hediye verirdi. ‘Kardeşlerim, abdestsiz durmayın. Aniden ölüm gelirse imanla göçersiniz. Beş vakit abdestinizi evvel alıp hazırlandınız mı, ahirette melekler şaşarlarmış. ‘Bu nurlar kimin? Bunların nuru neden fazla?’ diye sorarlarmış Cenâb-ı Hakk’a. O da ‘Bunlar namazdan önce abdest alıp Benimle görüşmeye hazırlanan kullarımın dermiş’ derdi. İşte Şahide Anne bizi ibadete böyle şevklendirirdi. Biz de hep abdestli olur, iş yaparken bir taraftan da virdlerimizi, duâlarımızı ezberden okuyabilirdik. Aramızda cüz paylaşırdık. Hatim duâmızı Üstad yapardı. Sonra ‘Sen benim vekilimsin’ diye o vazifeyi Şahide Anneye verdi.”

Kezban Anne sohbetimizin bir yerinde “Bu kadar yeter mi? Biraz da Üstadımızla konuşalım mı?” deyince doğrusu ne demek istediğini birdenbire kavrayamadım. “Şimdi gözümün pili bitti ya, bulduğuma risâle okutuyorum” diye açıkladı söylediklerini. Öyle ya, Üstad “Risâleleri her okuduğunuzda benimle konuşmuş gibi olursunuz” demiyor muydu?

Sözler’i açtık. Ve 28. Söz’ü okuduk. Cennet bahsini, “Dost dostuyla beraber orada bulunacak” bahsini daha iyi anladık. Öyle ya, Cennetteki beraberlik de böyle olmalıydı. Bir araya geldiğimizde zaman mefhumu olmaksızın, uzun süredir merak ettiğimiz soruların cevaplarını öğreniyoruz. Sorular soruları takip ediyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz bile...

Yazımızı Kezban Annenin minik not defterini karıştırırken rastladığımız kendi duâsı ile bitirelim:

“Ey Rabbim! Bize bol rızık, faydalı ilim, üstün zekâ ve sıhhatli bir hayat bahşet!

“Yüce Rabbim! Beni bu dünyada doğru yoldan ayırma, gaflet ve dalâlete düşürme, öldükten sonra kabirde eziyet ettirme. Mahşer günü, âlemlere rahmet olarak gönderdiğin, Habîbin Muhammed’in (asm) şefaatinde mahrum etme. Ahirette bana salih kullarının arasında yer ver. Beni Cehennemden koru!

“Ey rahmeti bol Rabbim! Sen benim en büyük sığınağımsın. Ben ancak Sana ibadet eder, Senden yardım dilerim. Benim üzerimden yardımını esirgeme...

“Beni rahmet deryalarına daldır. Kazancımı helâl ve bereketli kıl!

“Rabbim! Bana güzel ahlâk ver. Beni her türlü kötülüklerden muhafaza et. Bana hakikati göster. Beni kurtuluşa erdir.

“Peygamberimizin (asm) sünnetinden ve onun yolundan ayırma!

“Sevdiğini bana da sevdire. Sevmediğini de sakındır! Âmin!”

Yasemin Güleçyüz / 07.03.2010